

Den døde: Nämnden om Andreas Skissens i Brunshaga lät
 i början av 1880-talet göra sig en brida att ligga lik på.
 Den var ganska bred och å dess ena ända var en träklass på-
 spikad, vare inkalkning gjorts för lunddet. Bridans
 ändas sedan ut till de hyllor som så önskade. Annars
 lades liken på ett sofflock, som lades på ett par stolar.
 Svärning: I Brunshaga byggs på den tiden en gift-
 och en ogift kvinnas som anlättes att tvätta och att
 kläda liken. De kläddes i vita hummas tickade strump-
 par, vit skjorta eller linne och ett lake som dräpa-
 des över, med kvistar av myrten och- eller krusiania
 (Krusmyrta) i de veck som lades över bröstet. En
 liten vit kudde syddes av sockerduk, fylldes med luv-
 spån - som följde med varje kista - lades under huvudet
 och så en liten vit duk, kallad "Öjnablut" över ansiktet.
 Alla skulle se liket, alla skulle röra vid det för att
 det inte skulle gå in i deras minne. ^{Med ökskovan} skulle den sjuke
 kista: Ring den Svarta - i allmänhet svarta, på locket med stru-
^{stikka in handen på ett lik}

kälskyllt bestrida - kistan deparades ett svart florsliknande tyg med små vita stjärnor på. Detta tyg köptes i affären och spikades fast å kistans överkant. Sådant dekoration fanns bevisligen redan 1882.

År 1885, då mammas far Petter Björn dog, blev det en liten bit sådant tyg över. Du kan du få, så kommer till mig. Jag blev själslagad, kan veta då var den grannaste tygbit jag någonsin sett. Men då ble mammas riktigt het å sa: Nä du, du låter du bli, du tilltär du döde, tog litet och lade det i kistan. Kistan gjordes av Eubben Ahn i Orusshaga och av Tigran i Linneshult.

Begravningsskolas: Förskan så långt tillbaka som sagosmamman härt berättas. Se kallades Gravöl. Var den döde av bondfolk bjöds hela byn, 15 gårdar, med undantagsfolk och gårdens undervånande och naturligtvis släktingarna. Summa sed följer byn än i dag. Det var mest sittande bord, om utrymmet tillät det. Annars var det ett förfärligt brusande i kån.

Älderna hade ingen eller ringa betydelse för rangordningen. Kalaset varade i två dagar. Inredje dagen bjöds morarna att hämnas - och hämta - sina föräldrar till samt de som hade risat för liket. Av föräldrar skulle varje gästande familj medföra minst tre släktingar 75 st. Å själva landsbygderna ha åtminstone släktingarna än i dag minst en förälder med sig.

På morgonen bjöds gästerna på "Älsuppa" (kokad av surt svagdricka och mjölk, något avredd med ^{ättika?} saltmedel och en smula mjöl, kippats anm.) och smörgås med ost eller - och - brynast till. - "Bägat av åren 1899-1900 så'ria i Näs-gården te sina döttrar: När ja ä dö får ni inte bjö gästerna på då där älsuppat utan på kaffe". - Efter begravningen bjöds på ärtavälling och fläsk samt lutfisk ann det var på vintern annars på kallt sötvattens fisk. I rika hantverks släkter man så man hade kött och fläsk, som i så fall nästan undantagslöst serverades kallt. Skikt var på den

tiden (1880-talet) nästan okänt. Till efterrätt bjöds på fruktsoppa och en skiva av betskaka till. Den sist nämnda, som var en förmiddag, var med samma slags deg garnerad med kaurer i form av en krans och med ett kors i mitten. Så följde alla förmiddagarna där var en eller flera ^{av många sort av} pannkakor av risgröda ^{och dess förmiddag} (på 1860-talet var banangröda) och av potatisgröda. Där var såtast, äggst och bugar av sockerkragsdeg. Där var uppblåst socker (marängst) bred av socker garnerade med svart-käpta, och papperskarameller med märke eller vers på-käpta-. Färdiga Mora skulle skära sin förmiddag för att visa att den dugde och att han tordes äta av den själv. Stämningens kvinnorna gämdes med sig hem allt det de kunde av förmiddagarna till bussen eller till förlämnat åt tillfällig gäst. Papperskaramellerna gämdes som vanligt.